

ΕΙΡΗΝΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΓΑΤΟΝΗΣΙ

εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΓΑΤΟΝΗΣΙ

Στην Ποίητα

© 2020, Κείμενο: Ειρήνη Μπτροπούλου
© 2020, Εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας
© 2020, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Μαρία Ζουράρη
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Μαλβίνα Κότο
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2020
ISBN 978-960-572-346-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Ειρήνη Μητροπούλου

Μυστήριο στο Γατονήσι

εικονογράφηση:

Πέτρος Χριστούλιας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

1

– Κύριε Γατιάδη, είστε η τελευταία μου ελπίδα! Πρέπει να σας δω αμέσως. Απόψε κιόλας! Είναι επείγον! Ζήτημα ζωής και θανάτου! Πάω να τρελαθώ!

Η γάτα στην άλλη άκρη της γραμμής ακουγόταν τρομοκρατημένη. Αλλά ο διάσημος ντετέκτιβ Ματθαίος Γατιάδης δεν συνήθιζε να χαλάει τη βολή του για τρομοκρατημένες γάτες που τηλεφωνούσαν μέσα στη μαύρη νύχτα. Κατά τη γνώμη του, τίποτα δεν ήταν πιο επείγον από τον υπνάκο που ετοιμαζόταν να πάρει μπροστά στο τζάκι εκείνο το κρύο βράδυ του χειμώνα.

– Ηρεμήστε, κυρία μου, γιαούρισε ο Ματθαίος στο ακουστικό.

– Δεσποινίς! Δεσποινίς Βεατρίκη Γκουρμέ, τον διόρθωσε εκείνη.

– Λοιπόν, δεσποινίς Γκουρμέ. Είναι αργά. Θα σας πρότεινα να πείτε ένα γάλα και να πέσετε για ύπνο.

Τηλεφωνήστε αύριο το πρωί και θα...

Αλλά η Βεατρίκη τον έκοψε προτού τελειώσει τη φράση του.

– Αύριο θα είναι πολύ αργά! Σας παρακαλώ, πρέπει να μιλήσουμε απόψε! Κινδυνεύει η ζωή μου! Τον ικέτευσε.

Ήταν φανερό πως αυτή η γάτα δεν θα τον άφηνε ήσυχο, αν δεν περνούσε το δικό της.

– Πολύ καλά... Σας περιμένω, είπε ο Ματθαίος.

Της έδωσε τη διεύθυνση και έκλεισε το τηλέφωνο, βέβαιος πως η Γκουρμέ δεν θα αργούσε να καταφθάσει. Εκτός από τρομοκρατημένη, αυτή η γάτα

έμοιαζε απολύτως αποφασισμένη να μην τον αφήσει να κοιμηθεί.

Ο Ματθαίος σηκώθηκε από το γραφείο του και κατευθύνθηκε νωχελικά προς την μπαλκονόπορτα. Τράβηξε με τα νύχια του τη βαριά κουρτίνα και έριξε μια ματιά έξω στον κήπο με τα πεύκα. Η βροχή είχε δυναμώσει, αστραπές φώτιζαν τη νύχτα και τα μπουμπουνητά τράνταζαν τα τζάμια. Ερχόταν καταιγίδα. Καμιά γάτα δεν ρισκάρει να γίνει τόσο μούσκεμα, αν δεν συντρέχει σοβαρός λόγος.

– Η Γκουρμέ μπορεί να κινδυνεύει πραγματικά, μονολόγησε ο Ματθαίος.

Έριξε ένα κούτσουρο στο τζάκι, και ξάπλωσε στον καναπέ κοντά στη φωτιά. *Γκουρμέ, Γκουρμέ... Μα πού το ξέρω αυτό το όνομα;* αναρωτήθηκε. *Φυσικά! Ο βιομήχανος Ιάκωβος Γκουρμές. Αμύθητη περιουσία, εργοστάσια, συλλογές έργων τέχνης, πλούσιο φιλογοατικό έργο, χήρος με δύο κόρες... Ωστε έτσι! Αυτή τη δεσποινίδα της υψηλής κοινωνίας θα έχω την τιμή να γνωρίσω από κοντά,* σκέφτηκε ο Ματθαίος.

Η άλλη κόρη, αν δεν τον απατούσε η μνήμη του, λεγόταν Ιουλία. Ολόμαυρη με χρυσά μάτια. Γάτα σπάνιας ομορφιάς και διανοούμενη. Κάπου είχε

διαβάσει ότι η Ιουλία Γκουρμέ διδάσκει Αιγυπτιακή Αρχαιολογία στο Παρίσι. Για τη Βεατρίκη δεν ήξερε τίποτα, αλλά κοντός ψαλμός αλληλουσία. Του χτυπούσε ήδη το κουδούνι.

Η δεσποινίς Γκουρμέ μπήκε με φόρα στο σπίτι, ολοφάνερα τρομαγμένη. Η γούνα της με τις υπέροχες γκρίζες ραβδώσεις είχε βραχεί για τα καλά, εκείνη, όμως, δεν έδειχνε να νοιάζεται, σημάδι της μεγάλης ταραχής της.

– Ζητώ συγγνώμη που σας ενοχλώ τέτοια ώρα, αλλά όπως σας είπα είναι ζήτημα ζωής και θανάτου! Νιαούρισε με κομμένη την ανάσα η Βεατρίκη. Η αδελφή μου εξαφανίστηκε κι εμένα με παρακολούθουν από χτες. Βοηθήστε με, δεν ξέρω τι να κάνω. Είμαι σίγουρη ότι η Ιουλία κινδυνεύει. Μπορεί να κινδυνεύω κι εγώ, είπε η όμορφη γάτα.

Ο Ματθαίος την πέρασε στο σαλόνι και της έδειξε τον πράσινο βελούδινο καναπέ.

– Παρακαλώ, καθίστε, της νιαούρισε ευγενικά.

Η Βεατρίκη κουλουριάστηκε σε μια γωνιά και τον κοίταξε γεμάτη προσμονή.

– Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Πότε εξαφανίστηκε η αδελφή σας; ρώτησε ο Ματθαίος.

– Πριν από τρεις ημέρες, την Παρασκευή το βράδυ, είπε η Βεατρίκη. Η Ιουλία γύρισε από τη Γαλλία πολύ χαρούμενη, γουργούριζε με το παραμικρό. Φύγαμε αμέσως για το σπίτι μας στο Γατονήσι, μαζί με τον μπαμπά και μερικούς φίλους. Θα καθόμασταν για λίγες μέρες εκεί και μετά η Ιουλία θα πήγαινε στο Κάιρο. Η αδελφή μου, ξέρετε, είναι αυθεντία σε θέματα λατρείας της Γάτας στην αρχαία Αίγυπτο. Αλλά εξαφανίστηκε, σαν να την κατάπιε η γη. Ο μπαμπάς κάλεσε αμέσως την Αστυνομία, έψαξαν παντού αλλά δεν βρήκαν τίποτα. Ούτε ένα ίχνος... Η νεαρή γάτα έβαλε τα κλάματα.

– Ελάτε τώρα, μην κλαίτε, της νιαούρισε ο Ματθαίος σιγανά.

Η Βεατρίκη σκούπισε τα δάκρυά της με ένα ματηλάκι που έβγαλε από τη τσάντα της.

– Μήπως μπορώ να έχω λίγο γάλα; Νιώθω εξαντλημένη, είπε.

– Φυσικά... Σε ένα λεπτό θα είμαι πίσω, απάντησε ο Ματθαίος.

Πραγματικά, σε λίγο βγήκε από την κουζίνα κρατώντας έναν ασημένιο δίσκο.

– Έφερα και λίγες κροκέτες, είπε και σέρβιρε το γάλα.

Η Βεατρίκη είχε συνέλθει κάπως. Αν και το στόμα της ήταν κόμπος, δοκίμασε μια κροκέτα για να μην τον προσβάλει.

– Μμμ... πολύ τραγανή, είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει. Ήπιε μερικές γουλιές γάλα και άρχισε πάλι να μιλάει. Ο μπαμπάς πλήρωσε πολλούς ντόπιους για να συνεχίσουν να ψάχνουν. Χτένισαν το κτήμα, αλλά τίποτα. Αν υπήρχε κάτι, κάποιο ίχνος, μια πατημασιά, θα το είχαμε βρει. Σας λέω την κατάσταση η γη την αδελφή μου! νιαούρισε απελπισμένη η Βεατρίκη.

– Εσείς πότε επιστρέψατε από το Γατονήσι; τη ρώτησε ο Ματθαίος.

– Χθες το απόγευμα. Και από τη στιγμή που πάτησα τα πόδια μου στον Πειραιά με παρακολουθούν.

– Ποιοι σας παρακολουθούν;

– Δεν ξέρω πώς τους λένε. Σήμερα το πρωί ήταν δύο χοντροί γάτοι Περσίας, το απόγευμα ένας του Σιάμι.

– Σας πλησίασαν; Προσπάθησαν να σας μιλήσουν;

– Όχι, και αυτό με κάνει να φοβάμαι πιο πολύ. Αν είναι από τη σπείρα που απήγαγε την Ιουλία, δεν θα μου έλεγαν κάτι;

– Χμμ... Μπορεί να μην είναι αυτό το παιχνίδι τους. Μπορεί να θέλουν να σας σπάσουν πρώτα τα νεύρα για να υποκύψετε πιο εύκολα στον εκβιασμό.

– Νομίζετε και εσείς ότι πρόκειται για απαγωγή; τον ρώτησε με αγωνία η Βεατρίκη.

– Είναι μια σοβαρή πιθανότητα. Υπάρχουν βέβαια και άλλες, της είπε ο Ματθαίος σκεπτικός.

– Θα με βοηθήσετε; Θα κάνω ό,τι μου πείτε. Φτάνει να βρούμε την Ιουλία. Φτάνει να ξαναδώ την αδελφή μου ζωντανή...

Η Βεατρίκη ήταν έτοιμη να ξαναβάλει τα κλάματα, και ο Ματθαίος δεν ήθελε να την κουράσει με άλλες ερωτήσεις.

– Θα καλέσω ένα ταξί για να γυρίσετε σπίτι με ασφάλεια. Προσπαθήστε να ξεκουραστείτε απόψε. Αύριο φεύγουμε για το Γατονόσι! της είπε αποφασιστικά.

– Ω, σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ! νιαούρισε με ευγνωμοσύνη η νεαρή γάτα με τα πράσινα μάτια.

Για πρώτη φορά, μετά την εξαφάνιση της Ιουλίας, η Βεατρίκη ένιωσε κάποια ανακούφιση. Ο Ματθαίος τής ενέπνευσε μεγάλη εμπιστοσύνη, και ένιωθε βέβαιη πως θα κοιμόταν λίγο πιο ήσυχη εκείνο το βροχερό βράδυ του χειμώνα.